

Arrest

nr. 230 672 van 20 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 224 711 van 7 augustus 2019 waarbij de behandeling van de zaak sine die wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 25 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster biedt zich op 18 maart 2018 aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem. Zij wenst een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Er wordt een beslissing tot

binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter) genomen. Verzoekster wordt vrijgesteld omdat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verder onderzoek voert aangaande het verzoek tot internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 17 augustus 2018 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigert op 15 februari 2019, bij arrest nr. 216 987, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 15 maart 2019 wordt verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing.

Op 17 april 2019 doet verzoekster een tweede asielaanvraag. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 21 augustus 2019 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw

naam : R. A. (...)

voornaam: D. M. (...)

geboortedatum : 15.02.1991

geboorteplaats: Upata

nationaliteit: Venezuela

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/02/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 EVRM. Het middel luidt:

“A. Schending art. 3 EVRM.

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); ,Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.) Verzoekster wijst erop dat zij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is. Verzoekster verwijst naar de huidige desastreuze situatie in Venezuela. Verzoeker verwijst naar het standpunt van het UNHCR dat zich verzet tegen gedwongen terugkeer naar Venezuela.

GUIDANCE NOTE ON THE OUTFLOW OF VENEZUELAN (…)

Guarantees of non-return: In view of the current situation in Venezuela, UNHCR calls on States to ensure that holders of complementary forms of protection, temporary protection or stay arrangements,

or visa or labour migration arrangements will not be deported, expelled, or in any other way forced to return to Venezuela, consistent with international refugee and human rights law. This guarantee would need to be assured either in the official identity document received or through other effective means, such as clear instructions to law enforcement agencies.
https://data2.unhcr.org/es/documents/download/63243#_ga=2.243281868.85465498.1553960838-480302403.1542446580

Hoewel niet alle Venezolanen die het land hebben verlaten vluchteling zijn, is het duidelijk dat een aanzienlijk aantal van hen internationale bescherming nodig heeft. In dit kader heeft de Hoge VN-Commissaris voor de Vluchtelingen (UNHCR) onlangs zijn Guidance Note on the Outflow of Venezuelans²⁰ gepubliceerd waarin de VN-organisatie er op wijst dat de omstandigheden die tot de uitstroom leiden, vallen onder de strekking van de Verklaring van Cartagena. Uitgangspunt moet daarom zijn dat internationale bescherming nodig is. Gezien de massale mensenrechtenschendingen in Venezuela en de ernstige verstoring van de openbare orde stelt de UNHCR dat asielaanvragen van Venezolanen zowel op basis van het Vluchtelingenverdrag alsook op basis van de Cartagena-verklaring moeten worden beoordeeld https://www.amnesty.nl/content/uploads/2018/09/AMN_18_45_rapport-Curacao_WEB.pdf?x93413

Verzoekster wijst erop dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448). Verwerende partij faalt in haar onderzoeksplicht. Gelet op het feit dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van de nationaliteit van de verzoekende partij en zij eveneens in de bestreden beslissing erkent dat een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient te gebeuren ten aanzien van een terugleiding naar Venezuela, diende zij in het licht van artikel 3 van het EVRM een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugleiding naar Venezuela, wat zij aldus nagelaten heeft te doen. Gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gebrek aan de mogelijkheid om – met kennis van het land van bestemming – haar standpunt betreffende een terugleiding te doen kennen voor het nemen van de bestreden beslissing staat vast dat artikel 3 van het EVRM geschonden is in de mate dat de verwerende partij, zich alvorens de bestreden beslissing te nemen, niet heeft gewijd aan een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

B. Schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk. Er is in casu geen spoor te bespeuren naar een individueel onderzoek naar de concrete gezinssituatie en de persoonlijke omstandigheden die hiermee gepaard gaan. De verwijderingsmaatregel bevat geen enkele motivering over het gezins- en familieleven van de verzoekster. Noch blijkt uit het administratief dossier dat hiermee rekening werd gehouden. De schending van art. 74/13 van Vreemdelingenwet staat dan ook vast.”

2.2. De bestreden beslissing werd genomen nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 augustus 2018 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

weigerde en nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15 februari 2019, bij arrest nr. 216 987, ook de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde en nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 augustus 2019 voor een tweede keer de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn. Het bestreden bevel verwijst naar de beslissing van de commissaris-generaal houdende de weigering van de beide statussen zodat moet worden vastgesteld dat de verwerende partij op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de bescherming voorzien in artikel 3 van het EVRM.

Verzoeksters betoog komt neer op een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling wat op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoekster betoogt voorts: *“De verwijderingsmaatregel bevat geen enkele motivering over het gezins- en familieleven van de verzoekster. Noch blijkt uit het administratief dossier dat hiermee rekening werd gehouden.”*

Verzoekster kan niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt dat een onderzoek is gevoerd naar de elementen zoals bepaald in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er wordt overwogen als volgt:

“In het kader van artikel 74/13 (...) “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” Is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

- Hoger belang van het kind: niet van toepassing*
- Gezins- en familieleven: niet van toepassing*
- Gezondheidstoestand: niet van toepassing.*

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Een schending van artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC